19. AANZOEK

'Ik kan niet zachter kauwen!' gilt Amy.

'Ssst.' Tim wijst boos naar het raam. 'Doe het toch maar.'

'Ik ben ook gefrustreerd, maar dit slaat nergens op,' fluistert ze terug.

Zij is net zo klaar met wachten als Tim. Al tien dagen hebben ze Toet niet gezien. Tien. Lange. Dagen! Ze wordt er moedeloos van. Bovendien heeft Eje hen verboden om de stad in te gaan en het is na vijf pogingen nog steeds niet gelukt om het stiekem te doen. Ze vervelen zich te pletter en de sfeer is om te snijden.

'We moeten Toet spreken!'

'Dat weet ik ook wel,' snauwt ze fluisterend. 'Maar ik weet ook niet hoe!'

Tim kijkt nors voor zich uit. Het gesprek is blijkbaar ten einde.

Jullie blijven voor altijd hier, zegt een treiterig stemmetje in haar hoofd als ze de deur met een harde klap achter zich dichtsmijt. Gelukkig kan ze even bij Tim weg, al kijkt ze zelfs niet meer uit naar haar bezoekjes aan de paarden.

'Goedemorgen, meisje.' Astarte duwt troostend haar neus in Amy's nek als ze haar groet.

'Ben je niet vrolijk?' vraagt de stalknecht.

'Niet bepaald.' Ze zou hem graag in vertrouwen nemen, maar dat durft ze niet. Stel je voor dat er iemand stiekem meeluistert. 'Ik ga de paarden verzorgen.'

'Zou het je misschien opvrolijken om me vandaag te laten zien hoe je op Astartes rug rijdt?' vraagt het mannetje voorzichtig.

'Wellicht,' zegt ze om hem een plezier te doen. Het enige dat haar kan opvrolijken is contact met Toet!

Amy loodst Astarte en de stalknecht naar de oefenbaan. Ze heeft de teugels korter gemaakt en gaat voor het paard staan. 'Vandaag doen we iets nieuws,' zegt ze tegen de merrie. 'Ik klim op je rug en dan gaan we een stukje rijden.' Omdat er in de stal geen zadels liggen, vermoedt ze dat die nog niet zijn uitgevonden. Thuis rijdt ze regelmatig zonder zadel, dus dat is geen probleem voor haar.

'Kunt u me een voetje geven?'

De oude man kijkt haar niet-begrijpend aan.

'U gaat naast Astarte staan, zakt een beetje door uw knieën en houdt uw handen zo.' Amy legt haar ene open hand op haar andere. 'Zo inderdaad en dan stap ik erin en tilt u mij een stukje omhoog.' Ze schopt haar sandalen uit, zet haar linkervoet in de gerimpelde hand en zonder moeite slaat ze haar rechterbeen om de rug van het paard. De warme vacht van Astarte spant licht aan als ze op haar rug landt. Het beestje vertrouwt haar, want ze blijft keurig stilstaan.

'Dank u.'

De stalknecht grijnst zijn bijna tandeloze gebit bloot.

Amy voelt de merrie onder zich ontspannen en zet haar hakken in de flanken, waarna het dier rustig begint te lopen.

'Goed zo, mooi dame.'

'Nu gaan we in galop,' zegt ze na een tijdje. Ze spoort het paard aan en even later galopperen ze heerlijk over het oefenterrein. Wat is dit fantastisch.

Ze geniet van de rit in de koele ochtendlucht en vergeet haar frustratie over het uitblijven van het contact met Toet, de wachters die hen in de gaten houden en haar zorgen of ze ooit nog thuiskomen. Waarom heeft ze dit niet eerder gedaan?

Na het zevende rondje zwaait de stalknecht uitbundig en vertrekt naar de stallen.

Als ze tijdens het laatste rondje richting het paleis galoppeert, hobbelt er een mank lopende jongen naar de stallen. Hij wordt gevolgd door een kat. Bij iedere stap die de jongen zet, leunt hij zwaar op een wandelstok. Is dat de farao? Dat zal toch niet? Ze kan niet geloven dat hij zonder begeleiding helemaal naar het oefenterrein is gelopen. Zelfs van een afstand herkent ze zijn ietwat ronde gezicht waarin de met zwarte kohl omrande ogen haar intrigerend aankijken.

Haar hart maakt een sprongetje. Komt hij voor haar? Zou hij wat vriendelijker zijn nu Eje er niet bij is? Dan herinnert ze zich dat ze niet zomaar tegen hem mag praten. Wat moet ze ook alweer zeggen als hij iets vraagt? Het was iets met Twee Landen … Farao van Twee Landen? Dat klinkt gek, maar er schiet haar niets anders te binnen en tijd om erover na te denken is er niet. Ze mag niks verkeerds zeggen, want ze voelt dat dit de enige kans is die ze krijgt om het contact te herstellen. Het lijkt wel of er een mierenkolonie in haar buik rondkruipt. Zou Tim zich ook zo voelen als hij ergens over piekert?

Een meter of twee voor de farao laat Amy Astarte halthouden. Vandaag draagt hij geen nepbaard, kroon of pruik en zijn kaalgeschoren hoofd glimt van het zweet.

'Leer me zo te rijden!'

Amy's nekharen schieten als vuurpijlen omhoog en ze vergeet haar goede voornemen om niks doms te zeggen.

'Ook goedemorgen!' Amy springt soepel van de rug van de merrie en de jonge farao kijkt haar bevreemd aan.

'Je moet "Heer van de Twee Landen" zeggen!'

Dat was het inderdaad, Heer van de Twee Landen!

'Dat doe ik als jij me fatsoenlijk groet.'

Hij fronst zijn wenkbrauwen en haar hart mist een slag.

Dan verschijnt er een voorzichtig lachje op het gezicht van de jongen. 'Goedemorgen, leer me ook zo rijden.'

Amy zucht en rolt met haar ogen. 'Goedemorgen. Kun je me leren paardrijden?' Ze kijkt indringend in de bruine ogen van de farao die net wat groter is dan zij. 'Als je het op die manier vraagt, klinkt het een stuk vriendelijker en zeg ik misschien wel ja.'

'Jij hebt lef,' zegt Toet, maar het klinkt niet uit de hoogte. Eerder bewonderend. 'Ik ben de farao, zo praten stervelingen niet tegen mij.'

'En ík ben hier degene die kan paardrijden,' kaatst Amy terug.

Het gezicht van de farao verstart.

Waarom zegt ze dit! In gedachten ziet ze hoe ze wordt gearresteerd door een legertje lijfwachten dat vanuit de schaduw van de stallen naar haar onderweg is.

'Sorr…' begint ze. Verder komt ze niet, want Toetanchamon kan zijn lach niet meer inhouden.

'Daar heb je een punt.' De jongen verplaatst zijn gewicht moeizaam naar zijn andere voet. De kat die vanuit het paleis met hem is meegelopen, drukt zijn lijfje tegen het been van de farao en begint hoorbaar te spinnen. 'Goedemorgen, Noorderling. Kun je me leren paardrijden?' vraagt hij dan met een glimlach.

'Amy. Ik heet Amy.'

'En verder?'

'Van Rijn.'

'Ik noem je Nefer-Amy.'

'Waarom?'

'Omdat je mooi bent.'

Hij vindt haar mooi. Rare jongen. Ze vindt zichzelf vooral heel gewoon.

'Je kunt niet zomaar iemands naam veranderen!'

'Ik wel, want ik ben de farao. Dus, Nefer-Amy, kun je me leren paardrijden?'

'Dat weet ik niet, Heer van de Twee Landen. Je hebt er een heel goed evenwicht voor nodig en ik twijfel of jij dat hebt.'

Weer verstart het gezicht van de jongen en ze hoort hem snuiven. Nu heeft ze het echt verprutst. Waarom kan ze niet eerst nadenken voor ze antwoord geeft? Alles hangt ervan af! Ze wendt haar blik af en aait verwoed de manen van Astarte. Ze moet iets zeggen om het goed te maken. Maar wat? De kat slalomt tussen de benen van de farao door en drukt haar kopje tegen zijn enkel.

Nu gaat hij zijn lijfwachten roepen! Ze weet het zeker.

Haar hart klopt als een bezetene.

Zweet loopt in straaltjes van haar voorhoofd over haar gezicht.

Ze denkt hard na, maar er komt niks in haar op waarmee ze het goed kan maken.

Astarte briest.

Toetanchamon kijkt op, steekt zijn hand uit en streelt de fluweelzachte neus van de merrie.

'Trouw met me,' zegt hij dan.

De reactie is zo absurd dat ze bijna haar nek verdraait als ze hem met een ruk aankijkt. 'Je bent al getrouwd.'

'Ik mag zo vaak trouwen als ik wil, ik ben de farao.'

'Gast. Ik ben een kind. Ik mag nog helemaal niet trouwen.'

'Dat bepaal ik wel. Ik ben de fara…'

'En tegen de tijd dat ik mág trouwen ben jij doo…'

'Waarom bent u hier alleen?'

Eje beent met grote passen hun kant uit, op de voet gevolgd door maar liefst vier lijfwachten. Net alsof hij een meisje van haar formaat niet in zijn eentje aankan.

'Valt de Noorderlinge u lastig, Heer van de Twee Landen?' vraagt hij ijzig. Met de jakhalsogen kijkt hij haar aan alsof zij een hondendrol is die zich aan de zool van zijn sandaal vastklampt.

Toetanchamon staart Amy nog steeds aan. Zijn mond hangt open en ze is bang dat als hij zijn ogen nog verder openspert, zijn oogballen eruit rollen.

'Wat … wat ben ik?' De farao klinkt als een onzeker jongetje.

Dood. Dat zei ze. Voor het eerst is ze blij dat Eje haar onderbrak. Dat woord gaat ze niet herhalen, zeker niet met de Jakhals erbij.

'Heer,' dringt de Eerste Raadgever aan. 'Valt deze Noorderlinge u lastig?' Als de farao niet reageert, werpt hij een blik over zijn schouder en gebiedt: 'Arresteer haar!'